

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 239.839 van 10 november 2017
in de zaak A. 213.952/XIV-35.994**

In zake : Dominique MICHAUX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Patrick Dillemans
kantoor houdend te 3040 Huldenberg
Loonbeekstraat 25
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bernard Derveaux
kantoor houdend te 1000 Brussel
Verenigingstraat 28
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 8 oktober 2014, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie van 8 augustus 2014 inzake verzoekers beroep tegen de beslissing van de gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant van 25 november 2013 houdende weigering tot het hernieuwen van vergunningen voor het voorhanden hebben van vier vuurwapens.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Adjunct-auditeur Thomas Maes heeft een verslag opgesteld.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 22 maart 2017.

Kamervoorzitter Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Patrick Dillemans, die verzoeker bijstaat, en advocaat Egidius Van Heddeghem, die *loco* advocaat Bernard Derveaux verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Thomas Maes heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Op 25 november 2013 weigert de gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant verzoekers aanvraag tot hernieuwing van zijn vergunningen voor het voorhanden hebben zonder munitie van vier vuurwapens.

3.2. Op 8 augustus 2014 verwerpt de gemachtigde van de minister van Justitie verzoekers beroep op de volgende gronden:

“[...]”

Op basis van bovenvernoemde elementen kan worden besloten dat er inzake uw algemene moraliteit en persoonlijkheid problemen bestaan, en dat er een terechte

vrees bestaat dat het voorhanden hebben van vuurwapens in uw hoofde een gevaar voor de openbare orde en veiligheid kan inhouden.

Meer bepaald is gebleken dat u de breuk met uw echtgenote mevrouw [A. D.] niet kon verwerken, en wel in die mate dat u haar steeds opnieuw ging lastigvallen en haar belaagde met talrijke SMS-berichten. U heeft bovendien haar privacy geschonden door het opnemen van gesprekken op bandjes, dit zonder haar medeweten, om deze gesprekken dan door derden te laten beluisteren.

Een veroordeling wegens belaging is opgenomen in art. 5, §4, 2°, b) van de wapenwet waardoor een aanvraag tot het verkrijgen van een vergunning tot het voorhanden hebben van een vuurwapen onontvankelijk moet worden verklaard. U werd dan niet veroordeeld wegens dergelijke inbreuken, doch rekening houdend met de bedoeling van de wetgever om geen vergunningen af te leveren aan personen die werden veroordeeld wegens voornoemde inbreuken, kan worden aangenomen dat wanneer het onomstotelijk vaststaat dat iemand dergelijke inbreuken heeft gepleegd, ook voldoende reden is om de vergunning en/of het recht om vuurwapens voorhanden te houden te weigeren of in te trekken.

Het louter feit dat deze klachten geen aanleiding hebben gegeven tot vervolging betekent nog niet dat de feiten als dusdanig niet weerhouden kunnen worden om aan te tonen dat uw gedrag een gevaar voor de openbare orde en veiligheid kan inhouden. Ook de Raad van State heeft in zijn arrest nr. 193 442 d.d. 19 mei 2009 uitdrukkelijk bepaald dat een bestuur bij de beoordeling van het gevaar dat iemands wapenbezit voor de openbare orde en veiligheid kan opleveren, ook rekening gehouden mag worden met feiten die niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid.

Uit de feiten is gebleken dat de wijze waarop u omgaat met conflictsituaties wel degelijk een gevaar kan betekenen voor de openbare orde en veiligheid. Naast de feiten van belaging kan hiervoor ook verwezen worden naar het conflict dat zich op 5 maart 2012 heeft voorgedaan tussen u en uw huidige vriendin - mevrouw [S. Q.] Nadat zij u tijdens een ruzie met de vlakke hand had geslagen in uw gezicht heeft u zich op een buitensporige wijze ‘verdedigd’, hetgeen vervolgens heeft geleid tot een vechtpartij. Haar kwetsuren werden vastgesteld door Dr. [L. V.] en zij was hierdoor een week arbeidsongeschikt. Een drietal maanden later heeft mevrouw [S. Q.] het parket verzocht deze zaak te seponeren aangezien de situatie tussen jullie terug goed zou zijn. Tevens heeft zij de politie gevraagd u hieromtrent niet te verhoren aangezien een verhoor ‘de zaken terug erger zouden maken’.

Uit het dossier is gebleken dat er aan voornoemde belaging inmiddels een einde is gekomen, en dat het dossier werd geseponeerd wegens ‘toestand geregulariseerd’. Ook het dossier inzake wederzijdse opzettelijke slagen en verwondingen werd geseponeerd wegens ‘houding van het slachtoffer’.

Ongeacht het feit dat deze klachten inmiddels zonder gevolg werden geklasseerd kan worden vastgesteld dat u uw zelfbeheersing verliest wanneer er zich problemen voordoen. Tussen het tijdstip waarop de laatste feiten zich hebben voorgedaan en het heden is nog maar een relatief korte periode verlopen, zodat er op dit vlak onvoldoende garanties zijn. Het valt dan ook niet uit te sluiten dat wanneer u in de toekomst geconfronteerd wordt met een situatie die u moeilijk kan verkroppen, u uw zelfbeheersing opnieuw zou verliezen. De aanwezigheid van een vuurwapen kan in dergelijke omstandigheden dan als zeer gevaarlijk worden beschouwd.

Op zijn minst kan worden gesteld dat er twijfel bestaat inzake de wijze waarop u met conflictsituaties omgaat. Wanneer het echter gaat om het bezit van vuurwapens kan de aanwezigheid van twijfel niet in uw voordeel worden beslecht. De vrijwaring van de openbare orde en veiligheid primeert immers.

Volgens uw ex-echtgenote mevrouw [A. D.] zou u tevens te kampen hebben met een alcoholprobleem. Uw overmatig alcoholgebruik zou volgens haar ook de

eigenlijke aanleiding geweest zijn voor jullie relatieproblemen en haar uiteindelijke beslissing om u te verlaten. Ook de vriendin van uw ex-echtgenote - mevrouw [S. L.] - heeft tijdens haar verhoor gesteld dat er reeds langer problemen waren in jullie huwelijk en dat in haar ogen uw drankgebruik de aanleiding was voor deze problemen.

In uw verzoekschrift heeft u onder meer aangehaald dat de beweringen van uw ex-echtgenote geuit werden in het kader van een echtscheidingsprocedure en dus deels subjectief zijn, voornamelijk dan wat betreft de bewering dat u uw toevlucht zou zoeken in alcohol. Volgens u bestaat er geen enkel objectief gegeven waaruit dit zou blijken.

Niet alleen uw ex-echtgenote, doch ook uw huidige vriendin mevrouw [S. Q.] heeft op 7 maart 2012 verklaard dat u een alcoholprobleem zou hebben en dat u dagelijks vier halve liters bier drinkt, wijn bij het eten en dan nog een slaapmutsje.

Op 10 december 2011 heeft u het voorwerp uitgemaakt van strafbare alcohol-opname in het verkeer waarvoor u een onmiddellijke inning van 137,5 euro heeft betaald. De uitgevoerde ademanalyse was positief en bedroeg 0,27 mg/UAL. U benadrukte dat het hierbij slechts om een lichte intoxicatie ging (zijnde een alcoholpercentage van 0,62 promille en dus een lichte overschrijding van het maximum toegelaten 0,50 promille) en geen dronkenschap, en dat u hiervoor niet werd vervolgd en/of veroordeeld.

Hoe dan ook, het besturen van een voertuig onder invloed van alcohol betreft een inbreuk op de verkeerswetgeving, welke toch voornamelijk is gericht op de vrijwaring van de openbare orde en veiligheid. Alcoholgebruik in combinatie met het besturen van een voertuig kan ernstige gevolgen hebben en brengt mensenlevens in gevaar, zowel uw leven als dat van anderen. Het niet naleven van deze regelgeving wijst op een immorele en gevaarlijke ingesteldheid die desastreuze gevolgen kan hebben. Op zijn minst blijkt hieruit dat u geen enkele zin voor enige verantwoordelijkheid heeft. Een wapenbezitter wordt geacht betrouwbaar te zijn en zich verantwoordelijk te gedragen.

Op basis van deze gegevens kan worden besloten dat er mogelijks problemen zijn inzake uw alcoholgebruik. Niet alleen werd dit in 2011 objectief vastgesteld, doch ook verschillende personen, waaronder uw huidige vriendin, hebben verklaard dat u meer dan regelmatig alcohol drinkt. Het regelmatig gebruik van alcohol in combinatie met wapenbezit kan een gevaar betekenen voor de openbare orde en veiligheid. Bovendien wordt in de omzendbrief van 25 oktober 2011 duidelijk gesteld dat het bezit van vuurwapens en het regelmatig gebruiken van alcohol absoluut onverenigbaar is.

CONCLUSIE:

Er zijn voldoende ernstige en concrete redenen die aantonen dat het voorhanden hebben van een vuurwapen als nadelig en gevaarlijk voor de openbare orde en veiligheid moet worden beschouwd. Uw gedrag en/of de situatie waarin u zich bevindt bieden niet de vereiste waarborgen waardoor het voorhanden hebben van een vuurwapen een gevaar kan betekenen voor anderen, voor uzelf, en voor de openbare orde en veiligheid. Dit is immers uit de feiten gebleken. U kan niet genieten van het noodzakelijk vertrouwen dat moet kunnen gesteld worden in een wapenbezitter.

Aangezien er redenen bestaan om te besluiten tot een beperking, schorsing of intrekking van de vergunning heeft u niet voldaan aan de voorwaarden van art. 32, 3^e lid van de wapenwet. Derhalve kunnen uw aanvragen tot hernieuwing van uw vergunningen tot het voorhanden hebben van voornoemde vuurwapens niet worden ingewilligd.

Indien u in het bezit zou zijn van andere vergunningsplichtige vuurwapens, worden ook hiervan de vergunningen/recht tot het voorhanden hebben ervan

ingetrokken overeenkomstig de artikelen 11, §1, 2^e lid en art. 13, 1^e lid van de wapenwet. Tevens wordt u het recht ontzegd om andere vuurwapens voorhanden te houden.”

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker voert in een eerste middel een “schending van de wet” en van “de substantiële vormvoorschriften” aan en betoogt dat uit niets blijkt dat F. Ide, die de bestreden beslissing namens de minister van Justitie heeft ondertekend, de bevoegdheid had om dergelijke beslissing te nemen en te ondertekenen. Er ligt geen bijzondere machtiging voor.

Verzoeker laakt daarnaast nog het feit dat de bestreden beslissing werd betekend aan zijn raadsman en niet aan hemzelf. Verzoeker stelt dat in de administratieve procedure geen keuze van woonplaats is voorzien en dat het mandaat van een advocaat niet betekent dat een beslissing niet meer aan de verzoeker zelf dient te worden betekend.

5. In de memorie van wederantwoord werpt verzoeker op dat de verwerende partij geen bewijs van publicatie noch een verwijzing naar het Staatsblad bijbrengt waaruit de benoeming van F. Ide als hoofd van de Federale Wapendienst zou blijken en waardoor het ministerieel besluit van 21 september 2012 van toepassing zou kunnen zijn.

In de laatste memorie is verzoeker van oordeel dat hij niet kan worden geacht te aanvaarden dat F. Ide bevoegd was maar dat de Belgische Staat dient aan te tonen dat hij bevoegd was. Het komt verzoeker voor dat het niet is

omdat artikel 30 van de wapenwet niet zou vereisen dat de delegatie *nominatim* aan een bepaalde ambtenaar wordt verleend, dit niet inhoudt dat de benoeming van een ambtenaar tot adviseur die de Federale Wapendienst leidt niet zou worden gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad.

Beoordeling

Vooraf

6. Verzoeker voert in het verzoekschrift de schending aan van “de wet [en] van de substantiële vormvoorschriften”, zonder daarbij echter een welbepaalde rechtsnorm in te roepen. In essentie blijkt hij in het middel evenwel de bevoegdheid van de steller van de bestreden beslissing te betwisten, alsook de gebrekkige kennisgeving van de bestreden beslissing te bekritisieren. Het middel, dat ook in die zin is beschouwd door de verwerende partij, wordt in die zin dan ook onderzocht.

Wat de bevoegdheid van de steller van de bestreden beslissing betreft

7. Het auditoraat besluit tot de ongegrondheid van dit middel-onderdeel op grond van de volgende overwegingen.

Luidens artikel 30 van de wapenwet kunnen zowel de minister van Justitie als diens gemachtigde uitspraak doen over het beroep tegen de beslissing van de gouverneur. In het Belgisch Staatsblad van 1 oktober 2012 is het volgende ministerieel besluit van 21 september 2012 bekendgemaakt:

“De Minister van Justitie,

Gelet op artikel 30 van de wet van 8 juni 2006 houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens,

Besluit:

Om te beslissen over de beroepen die op basis van artikel 30 van de Wapenwet worden ingesteld, wordt delegatie van bevoegdheid verleend aan de houders van de volgende functies:

- de directeur-generaal van het directoraat-generaal Wetgeving, Fundamentele Rechten en Vrijheden;

- de adviseur-generaal die de directie strafrecht binnen dit directoraat-generaal leidt;
- de adviseur die de federale wapendienst of de feitelijke voorloper daarvan leidt;
- in geval van verhindering van de voornoemde personen, elke agent van niveau A behorend tot de federale wapendienst of de feitelijke voorloper daarvan.”

Aangezien artikel 30 van de wapenwet niet vereist dat de delegatie *nominatim* aan een bepaalde ambtenaar wordt verleend, moet de aanwijzing of benoeming van de individuele ambtenaar “die de federale wapendienst of de feitelijke voorloper daarvan leidt”, niet worden bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad.

Te dezen is de bestreden beslissing “voor de minister” ondertekend door adviseur F. Ide. Verzoeker brengt geen redenen aan om eraan te twifelen dat deze persoon ten tijde van de ondertekening de adviseur was die de Federale Wapendienst of de feitelijke voorloper daarvan leidde.

Aldus werd de bestreden beslissing wel degelijk genomen door de daartoe regelmatig bevoegde ambtenaar.

8. Verzoeker betwist deze conclusie maar beperkt zich tot de loutere negatie van de beoordeling door het auditoraat zonder er inhoudelijk op te reageren.

De Raad van State ziet geen reden om het anders te zien dan het auditoraat en bevindt aldus, de redenering van het auditoraatsverslag bijvallend, het middelonderdeel ongegrond.

Wat de kennisgeving van de bestreden beslissing betreft

9. Het auditoraat besluit tot de verwerping van dit middelonderdeel op grond van inzonderheid de overweging dat verzoeker op geen enkele wijze concreet maakt hoe zijn verwijt aan de geldigheid van de kennisgeving de bestreden beslissing onwettig zou maken. Een gebrek in de kennisgeving heeft

mogelijkerwijze een impact op het ingaan van de beroepstermijn en alzo op de ontvankelijkheid van het beroep, doch heeft in beginsel geen weerslag op de wettigheid van de bestreden beslissing zelf.

10. Verzoeker betwist deze conclusie niet. Na kennisneming van het verslag van het auditoraat, heeft hij immers niet de gelegenheid benut die een laatste memorie biedt om nog een andere visie op de beoordeling door het auditoraat weer te geven. Hij verzuimt immers om op de bespreking van het middelonderdeel in het auditoraatsverslag nog inhoudelijk te reageren.

De Raad van State ziet geen reden om het anders te zien dan het auditoraat en bevindt aldus, de redenering van het auditoraatsverslag bijvallend, dat het middelonderdeel niet tot nietigverklaring kan leiden.

Conclusie

11. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

12. In het tweede middel voert verzoeker een schending aan van de “beginselen van behoorlijk bestuur - schending procedure - *de facto* verlies aanleg”. Volgens verzoeker heeft de gouverneur beslist op basis van een onvolledig dossier, waarin verschillende processen-verbaal door elkaar gehaald zijn, hetgeen hij *in concreto* zeer omstandig detailleert. Enige objectiviteit, een element van behoorlijk bestuur, is volgens verzoeker dan ook niet gewaarborgd. Het standpunt van de verwerende partij dat “het eventueel miskennen van de beginselen van behoorlijk bestuur door de gouverneur niet langer ter zake doet aangezien het beroep een nieuwe beoordeling inhoudt” noemt verzoeker zeer

discutabel. De beroepsprocedure is volgens verzoeker immers geen totaal op zichzelf staande procedure maar een beoordeling op basis van een eerdere beslissing. De beroepsinstantie diende vooreerst na te gaan of die eerdere beslissing correct is gemotiveerd en is genomen op basis van een volledig dossier waarna de beslissing van de gouverneur diende te worden vernietigd dan wel terugverwezen. Dergelijke zienswijze houdt volgens verzoeker in dat een eerdere beslissing er niet toe doet en dat hij *de facto* een aanleg verliest. Verzoeker benadrukt dat hij de verwerende partij er reeds op had gewezen dat het dossier *ab initio* met een manifest gebrek was behept en dat de beslissing van de gouverneur om die reden diende te worden vernietigd.

Verzoeker merkt daarnaast nog op dat hij werd gehoord door een dame die manifest niet de beslissing heeft genomen. F. Ide was niet aanwezig op de hoorzitting en heeft verzoeker niet gesproken of gezien. Bovendien kan de hoorzitting niet ter dege zijn voorbereid daar men nog slechts in het bezit was van een manifest onvolledig en rommelig dossier van de provincie Vlaams-Brabant. Verzoeker verwacht dat hij, in het kader van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met enige ernst, voorbereiding en dossierkennis gehoord wordt.

13. In de memorie van wederantwoord neemt verzoeker akte van het feit dat de verwerende partij niet weerlegt dat het dossier van de gouverneur onvolledig en ongestructureerd is en dat hij zelf het dossier heeft moeten aanvullen. De devolutieve werking van het beroep ontkracht volgens verzoeker niet dat hij *de facto* een aanleg verliest nu de gouverneur niet in het bezit was van een volledig dossier en zijn aanvraag dus niet objectief en correct kon benaderen. Voorts wijst verzoeker er op dat hij in het kader van het hoorrecht mocht verwachten dat hij zou worden gehoord op het moment dat het dossier volledig is, door iemand die met afdoende zorg en plichtsbesef het dossier heeft doorgenomen en door diegene die de beslissing zal nemen. Verzoeker besluit dat voorhouden dat de procedure in deze volkomen correct zou zijn gevolgd onjuist is.

In de laatste memorie betoogt verzoeker dat “schending van beginselen van behoorlijk bestuur” een behoorlijk middel is dat frequent wordt ingeroepen. Het komt verzoeker in de gegeven omstandigheden gepast voor dit middel in te roepen in de mate dat zowel de gouverneur als de verwerende partij in beroep heeft geoordeeld op basis van een dossier dat manifest met haken en ogen aan elkaar hing. Wat de devolutieve werking van het beroep betreft, stelt verzoeker dat mocht de gouverneur op basis van een volledig dossier hebben geoordeeld hij misschien tot een voor hem gunstige beslissing was gekomen. De devolutieve werking kan volgens verzoeker ook niet verholen dat de Federale Wapendienst zelf slechts beschikte over een onvolledig dossier en dit bovendien niet eens had opgemerkt op het moment dat hij werd gehoord. Het kwam volgens verzoeker niet aan hem toe om zijn dossier te vervolledigen.

Beoordeling

14. Verzoeker voert in het verzoekschrift de schending aan van de “beginselen van behoorlijk bestuur” en van de “procedure”, alsook het “verlies [van een] aanleg”, zonder dat hij een welbepaalde rechtsnorm of -beginsel vermeldt die hij geschonden acht. Een algemene verwijzing naar een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur is evenwel geen schending van een welbepaalde rechtsregel. In essentie blijkt hij evenwel in het middel de schending in te roepen van artikel 30 van de wapenwet, alsook van de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur. Het middel, dat ook in die zin is beschouwd door de verwerende partij, wordt in die zin dan ook onderzocht.

15. Het auditoraat besluit tot de ongegrondheid van dit middel op grond van de volgende overwegingen.

Artikel 30 van de wapenwet voorziet in een georganiseerd administratief beroep met devolutieve werking. Dit houdt in dat de minister van Justitie of zijn gemachtigde een eigen beoordeling van de zaak dient te maken en de zaak definitief beslecht, waarbij zijn besluit in de plaats treedt van de beslissing

van de provinciegouverneur, die geen rechtsgevolgen meer heeft. Er moet dan ook geen acht meer worden geslagen op mogelijke onregelmatigheden waarmee de procedure in eerste aanleg zou zijn behept, aangezien eventuele onregelmatigheden in de procedure in eerste aanleg worden gedekt door de beslissing in graad van beroep. In de mate dat het middel gericht is tegen de beslissing van de gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant van 25 november 2013 is het middel dan ook niet-ontvankelijk.

In de mate dat het middel de bestreden beslissing verwijt de beslissing van de gouverneur niet te hebben vernietigd omwille van procedurele gebreken of de zaak om die reden niet terug naar de gouverneur te hebben verwezen, miskent het middel de essentie van de devolutieve werking van het georganiseerd administratief beroep. In tegenstelling tot wat verzoeker doet gelden houdt de beoordeling in het kader van een georganiseerd administratief beroep een volledige herbeoordeling van het dossier in, die niet noodzakelijk op basis van de beslissing in eerste aanleg dient te gebeuren. Het middel is in zoverre ongegrond.

De bestreden beslissing betreft de intrekking van verzoekers recht om vuurwapens voorhanden te hebben en de weigering tot hernieuwing van een reeks bestaande wapenvergunningen, waarbij die intrekking en weigering gebaseerd zijn op het gedrag van verzoeker, zodat de hoorplicht van toepassing is. Dit betekent dat verzoeker de gelegenheid moest hebben om op nuttige wijze zijn standpunt naar voor te kunnen brengen vooraleer de bestreden beslissing werd genomen. De hoorplicht vereist evenwel niet dat verzoeker mondeling en in persoon moet worden gehoord door de minister van Justitie of diens gemachtigde. Te dezen volstaat het dat verzoeker, met kennis van de feiten waarop de overheid haar beslissing baseert, schriftelijk zijn standpunt kan uiteenzetten waarom de beslissing van de gouverneur moest worden hervormd. Uit het administratief dossier blijkt - en verzoeker betwist niet - dat hij de gelegenheid heeft gehad om zijn standpunt schriftelijk uiteen te zetten in zijn verzoekschrift aan de Federale Wapendienst, om zijn dossier te vervolledigen, om zijn standpunt mondeling uiteen te zetten op een hoorzitting en na de hoorzitting zelfs nog een schriftelijke

aanvullende argumentatie neer te leggen. In tegenstelling tot wat verzoeker doet gelden vereist de hoorplicht niet dat hij persoonlijk zou worden gehoord door de persoon of het orgaan dat bevoegd is om de beslissing te nemen. Het volstaat dat hij zijn zienswijze schriftelijk of mondeling kan uiteenzetten en dat het bevoegd bestuursorgaan op het ogenblik van de beslissing kennis kan nemen van dat standpunt, bijvoorbeeld door inzage van het proces-verbaal van verhoor. Te dezen werden verzoeker en zijn raadsman op 3 juli 2014 gehoord door een ambtenaar van de Federale Wapendienst, die in die hoedanigheid bevoegd was om de hoorzitting namens de verwerende partij bij te wonen. Het feit dat verzoeker op eigen initiatief stukken aan het dossier heeft toegevoegd, betekent niet *ipso facto* dat de ambtenaar die hem heeft gehoord de hoorzitting niet met de nodige ernst zou hebben voorbereid. Van de hoorzitting werd een verslag opgemaakt. Verzoeker betwist niet dat dit verslag zijn standpunt waarheidsgetrouw weergeeft. Het bevoegd bestuursorgaan kon op het ogenblik van de bestreden beslissing kennis nemen van het verslag van de hoorzitting, alsook van verzoekers gemotiveerd verzoekschrift, de aanvullende stukken die hij had neergelegd en van zijn schriftelijke aanvullende argumentatie.

Aldus is niet aangetoond dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur heeft geschonden.

Het tweede middel dient te worden verworpen.

16. Verzoeker betwist deze conclusie in zijn laatste memorie maar hij verzuimt echter om op de bespreking van het middel in het auditorsverslag nog inhoudelijk te reageren en beperkt zich ter zake tot een herhaling van zijn standpunt zoals dat reeds werd uiteengezet in zijn verzoekschrift en zijn memorie van wederantwoord.

De Raad van State ziet geen reden om het anders te zien dan het auditoraat en bevindt aldus, de redenering van het auditoraatsverslag bijvallend, het tweede middel ongegrond.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

17. In het derde middel voert verzoeker een schending aan van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker levert uitgebreid kritiek op de appreciatie door de verwerende partij van de processen-verbaal te zijnen laste. Hij betoogt onder meer dat de feiten die er in zijn opgenomen selectief worden gebruikt, dat het oude tot zeer oude processen-verbaal betreffen, dat drie processen-verbaal achteraf werden geseponeerd en dat hij in de overige processen-verbaal die in de bestreden beslissing worden aangehaald als slachtoffer en als louter aanwezige bij de feiten wordt vermeld.

Uit de bestreden beslissing blijkt volgens verzoeker dat de gemachtigde van de minister een eigen invulling geeft aan het begrip openbare orde en veiligheid waar hem “overmatig drankgebruik” wordt aangemeten op basis van uitlatingen van een ex-echtgenote en van zijn huidige vriendin, ook al heeft die erop aangedrongen om de zaak te laten rusten. Uitlatingen die daarenboven dateren van 2011 en begin 2012. Verzoeker wijst erop dat hij een kopie van een strook C/1 van een alcoholcontrole op 10 december 2011 had bijgebracht om aan te tonen dat hij slechts licht geïntoxiceerd was en zo de inhoud van het moraliteitsonderzoek van 29 april 2014, waarin wordt gesteld dat hij dronken achter het stuur werd aangetroffen, te weerleggen. Dat aan de hand van die, volgens verzoeker irrelevante, inbreuk de gemachtigde van de minister meent te moeten besluiten dat hij “een immorele en gevaarlijke ingesteldheid heeft” en “geen enkele zin voor enige verantwoordelijkheid heeft” getuigt volgens verzoeker niet van de vereiste zorgvuldigheid inzake motivering. De weerhouden lichte overschrijding van het

toegelaten alcoholgebruik waarvoor hij niet werd vervolgd en die geen ongeval heeft teweeggebracht, heeft volgens verzoeker geen uitstaans met enig wapenbezit.

18. In de memorie van wederantwoord beaamt verzoeker de repliek van de verwerende partij die stelt dat haar discretionaire bevoegdheid enkel wordt begrensd door het redelijkheidsbeginsel dat niet duldt dat een beslissing in kennelijke wanverhouding staat tot de feiten. Verzoeker benadrukt te dezen echter dat verklaringen van anderen op zich geen feiten uitmaken en dat het herhalen van een eigen appreciatie in geen enkel opzicht een motivatie inhoudt. De appreciatie in de bestreden beslissing dat hij zijn zelfbeheersing verliest en dit in de toekomst nog kan gebeuren, is volgens verzoeker een willekeurige en eigengereide veronderstelling die volgens hem niet ressorteert “in het amalgaam van elementen” waarover de Raad van State zich kan buigen.

In de laatste memorie herhaalt verzoeker zijn kritiek op het gebrekkige administratieve dossier op basis waarvan de provinciegouverneur een beslissing diende te nemen. Vervolgens herhaalt hij zijn kritiek op de processen-verbaal zoals hij die in zijn verzoekschrift heeft ontwikkeld stellende dat noch de verwerende partij, noch de auditeur daar concrete repliek op geven. Ten slotte wijst verzoeker erop dat vijf van de negen aangehaalde processen-verbaal in navolging komen van één aanvankelijk proces-verbaal en herhaalt hij ook dat zijn beweerde alcoholprobleem op geen enkele objectieve wijze werd vastgesteld.

Beoordeling

19. Het auditoraat besluit tot de ongegrondheid van dit middel op grond van de volgende overwegingen.

In de bestreden beslissing worden de wapenvergunningen van verzoeker en zijn recht om vuurwapens voorhanden te hebben ingetrokken, omdat zijn gedrag belet dat hij “kan [...] genieten van het noodzakelijk vertrouwen dat moet kunnen gesteld worden in een wapenbezitter”. De verwerende partij is van

oordeel dat er voldoende ernstige en concrete redenen zijn die aantonen dat het voorhanden hebben van een vuurwapen door verzoeker een gevaar voor de openbare orde en veiligheid kan betekenen. Om tot dat besluit te komen haalt de bestreden beslissing eerst een reeks van negen processen-verbaal aan, opgesteld ten aanzien van verzoeker, in de periode van 3 december 2009 tot 4 juni 2012, waaruit de bestreden beslissing afleidt “dat er inzake [zijn] algemene moraliteit en persoonlijkheid problemen bestaan, en dat er een terechte vrees bestaat dat het voorhanden hebben van vuurwapens in [zijn] hoofde een gevaar voor de openbare orde en veiligheid kan inhouden”. Vervolgens worden de feiten die uit deze processen-verbaal naar voren komen geresumeerd:

- verzoeker kon de breuk met zijn ex-echtgenote niet verwerken, ging haar lastigvallen en belagen met sms-berichten en schond haar privacy door gesprekken op band op te nemen en aan derden te laten horen;
- verzoeker heeft een vechtpartij gehad met zijn huidige vriendin, waarna deze een week arbeidsongeschikt was;
- verzoeker heeft een alcoholprobleem, wat blijkt uit overeenstemmende verklaringen van zijn ex-echtgenote, zijn huidige vriendin en een positieve alcoholcontrole in het verkeer.

Bij de beoordeling van het risico op een verstoring van de openbare orde mag rekening worden gehouden met feiten die niet tot een veroordeling hebben geleid, voor zover die feiten voldoende vaststaan. Zulks is te dezen het geval. De processen-verbaal en hun bijlagen waarnaar de bestreden beslissing verwijst en die deel uitmaken van het administratief dossier bevestigen de feiten waarop de bestreden beslissing steunt.

In tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert, zijn de betrokken feiten wel degelijk relevant en pertinent voor de beoordeling van het gevaar dat het voorhanden hebben van vuurwapens door hem zou kunnen stellen voor de openbare orde en veiligheid. Er blijkt niet dat de verwerende partij selectief uit de betrokken pv's elementen ten laste van verzoeker heeft gedestilleerd. Zij vermeldt voorts steeds dat de klachten werden geseponeerd en dat verzoeker niet werd

vervolgd of veroordeeld. Het besluit van de verwerende partij dat, gelet op de feiten, “op zijn minst kan worden gesteld dat er twijfel bestaat inzake de wijze waarop [verzoeker] met conflictsituaties omgaat” en dat hij in de toekomst zijn zelfbeheersing opnieuw zou kunnen verliezen, komt niet als eigengereid, willekeurig, onredelijk of onzorgvuldig voor. Overigens blijkt verzoeker de waarachtigheid van de in de pv’s aangehaalde feiten noch voor de gouverneur, noch voor de Federale Wapendienst, noch in het kader van de procedure voor de Raad van State te ontkennen of te betwisten.

Verzoekers stelling dat het om zes oude pv’s gaat, waarin hij driemaal als slachtoffer of louter aanwezige zou worden vermeld, kan niet worden bijgevalen. In het advies van de korpschef van de lokale politie van 20 maart 2013 wordt inderdaad verwezen naar zes pv’s, teruggaand tot 2005. De bestreden beslissing steunt echter, zoals reeds opgemerkt, op een reeks van negen pv’s, allen opgesteld in een periode van vijf jaar voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, waarin verzoeker telkens als dader van de betrokken feiten wordt aangemerkt. De verwerende partij kon dan ook terecht opmerken in de bestreden beslissing dat “tussen het tijdstip waarop de laatste feiten zich hebben voorgedaan en het heden [...] nog maar een relatief korte periode verlopen [is], zodat er op dit vlak onvoldoende garanties zijn”. De oude pv’s, teruggaand tot 2005, worden in de bestreden beslissing enkel in het feitenrelaas vermeld en steunen de bestreden beslissing niet op decisieve wijze.

Dat een gunstig advies werd gegeven door de wijkinspecteur en wijkofficier in het kader van het onderzoek door de lokale politie, kan niet opwegen tegen de uiteindelijke gemotiveerde ongunstige adviezen van de korpschef van de lokale politie van 20 maart 2013 en 12 mei 2014 en de ongunstige adviezen van de procureur des Konings van 29 mei 2013 en 20 januari 2014. Het niet in aanmerking nemen in de bestreden beslissing van het daaraan ondergeschikte advies van de wijkinspecteur en -officier komt dan ook niet voor als een onzorgvuldigheid of een motiveringsgebrek.

Wat de kritiek betreft die verzoeker doet gelden op de verwijzing naar de positieve alcoholcontrole op 10 december 2011, dient in de eerste plaats te worden opgemerkt dat dit slechts één element is dat door de verwerende partij in aanmerking wordt genomen om te besluiten dat verzoeker een alcoholprobleem heeft. Daarnaast zijn er de overeenstemmende verklaringen van zijn ex-echtgenote en zijn nieuwe vriendin. Voorts beletten noch het feit dat een minnelijke boete werd opgelegd, noch dat verzoeker niet werd vervolgd, noch dat hij geen ongeval heeft veroorzaakt, noch dat hij “slechts licht geïntoxiceerd” zou zijn geweest, dat de verwerende partij rekening zou houden met de positieve alcoholcontrole als deelelement van de motivering waarom het alcoholprobleem van verzoeker een gevaar kan vormen voor de openbare veiligheid.

Het derde middel is niet gegrond.

20. Verzoeker betwist deze conclusie in zijn laatste memorie maar hij verzuimt echter om op de bespreking van het middel in het auditorsverslag nog inhoudelijk te reageren en beperkt zich ter zake tot een herhaling van zijn standpunt zoals dat reeds werd uiteengezet in zijn verzoekschrift en zijn memorie van wederantwoord.

De Raad van State ziet geen reden om het anders te zien dan het auditoraat en bevindt aldus, de redenering van het auditorsverslag bijvallend, het derde middel ongegrond.

D. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

21. Verzoeker voert in zijn vierde middel een schending aan van het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel omdat volgens hem de morele en maatschappelijke overweging en gevolgtrekking die wordt gemaakt aan

de hand van een lichte overschrijding van het toegelaten alcoholgebruik in het kader van de wapenwet onredelijk en disproportioneel is.

22. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker het middel en voegt hij er nog aan toe dat hij sinds 1991 ongevalvrij rijdt.

In de laatste memorie stelt verzoeker dat de auditeur niet ingaat op zijn grief maar wel gewag maakt van zijn “alcoholprobleem”, een gegeven dat hij niet alleen betwist maar dat bovendien geenszins is bewezen. Zowel wat zijn beweerde alcoholprobleem als de belaging betreft, gaat het volgens verzoeker niet om feiten maar om veronderstellingen op basis van de weinig objectieve verklaringen van een ex-echtgenote in het kader van een echtscheidingsprocedure.

Beoordeling

23. Het auditoraat besluit tot de niet-ontvankelijkheid van dit middel op grond van de volgende overwegingen.

Verzoeker bekritiseert in dit middel enkel de rechtsgeldigheid van één van de motieven van de bestreden beslissing, namelijk dit inzake zijn alcoholprobleem. De motieven inzake de belaging van zijn ex-echtgenote tijdens hun echtscheiding en het intrafamiliaal geweld waarin hij nadien betrokken is geweest met zijn nieuwe partner, blijven, zelfs indien het vierde middel gegrond zou moeten worden bevonden en het motief inzake het alcoholmisbruik niet langer in aanmerking zou mogen worden genomen, onverminderd gestand. Verzoeker maakt in dit middel niet aannemelijk dat deze beide motieven niet reeds voldoende draagkrachtig zouden zijn om de bestreden beslissing afdoende te schragen.

Het middel kan dan ook niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

24. Verzoeker betwist deze conclusie niet. Hij voert in zijn laatste memorie weliswaar aan dat “[d]ezelfde redening geldt voor de gebruikte term ‘belaging’”, doch hij toont niet aan dat hij dit argument niet reeds in zijn verzoekschrift had kunnen ontwikkelen. Aldus geeft verzoeker op laattijdige en niet-ontvankelijke wijze een nieuwe grondslag aan het middel.

De Raad van State ziet geen reden om het anders te zien dan het auditoraat en bevindt aldus, de redenering van het auditoraatsverslag bijvallend, het vierde middel niet-ontvankelijk.

E. Vijfde middel

Uiteenzetting van het middel

25. In het vijfde middel voert verzoeker “machtsoverschrijding - machtsafwending” aan. Hij betoogt dat het voorwerp van de aanvraag de verlenging betreft van de vier wapens die in de aanhef worden aangeduid en dat slechts deze wapens het voorwerp kunnen uitmaken van de procedure. De uitbreiding in de bestreden beslissing naar andere vergunningsplichtige wapens die in verzoekers bezit zouden zijn en naar het voorhanden hebben van andere vuurwapens houdt volgens verzoeker machtsoverschrijding dan wel machtsafwending in. Verzoeker wijst er nog op dat artikel 11, § 1, tweede lid en artikel 13, eerste lid, van de wapenwet een bevoegdheid van de gouverneur betreft, tenzij voor wat betreft een persoon die geen verblijfplaats heeft in België, *quod non in casu*.

26. In de memorie van wederantwoord stelt verzoeker dat het gegeven dat de beroepsinstantie het dossier volledig opnieuw onderzoekt niet inhoudt dat deze het voorwerp van de oorspronkelijke aanvraag kan wijzigen en uitbreiden. Een verwijzing naar de artikelen 11 en 13 van de wapenwet brengt de verwerende partij geen soelaas en voor het overige geeft de verwerende partij geen enkele wetsbepaling aan die het haar zou toelaten om in beroep een beslissing te

nemen nopens aspecten die niet het voorwerp hebben uitgemaakt van de aanvraag. Verzoeker meent dat op die manier hem een aanleg zou worden ontnomen.

In de laatste memorie betoogt verzoeker dat het niet is omdat de wapenwet de overheid zou toelaten preventieve maatregelen te nemen, zoals de auditeur aangeeft, dat dit ook zou toelaten dat lopende de procedure het voorwerp ervan wordt uitgebreid. Verzoeker werpt op dat hij in de administratieve procedure omtrent dit aspect ook geen verweer heeft kunnen voeren. De redenering van de auditeur dat verzoeker geen belang zou hebben bij zijn kritiek nu hij niet aanvoert nog over andere vuurwapens te beschikken, is volgens verzoeker zeer discutabel: er wordt een omgekeerde redenering gebruikt waarbij de burger zijn belang moet aantonen om van een bepaald recht te kunnen genieten.

Beoordeling - belang bij het middel

27. Een verzoekende partij dient een belang te hebben bij haar middel. Artikel 14, § 1, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State luidt:

“De in het eerste lid bedoelde onregelmatigheden geven slechts aanleiding tot een nietigverklaring als ze, in dit geval, een invloed konden uitoefenen op de draagwijdte van de genomen beslissing, de betrokkenen een waarborg hebben ontnomen of als gevolg hebben de bevoegdheid van de steller van de handeling te beïnvloeden.”

De verzoekende partij kan in beginsel slechts op ontvankelijke wijze een onregelmatigheid aanvoeren wanneer die onregelmatigheid haar belangen schaadt.

28. Verzoekers kritiek is enkel gericht tegen de volgende deelbeslissing in de bestreden beslissing:

“Indien u in het bezit zou zijn van andere vergunningsplichtige vuurwapens, worden ook hiervan de vergunningen/recht tot het voorhanden hebben ervan ingetrokken overeenkomstig de artikelen 11, §1, 2e lid en art. 13, 1e lid van de wapenwet. Tevens wordt u het recht ontzegd om andere vuurwapens voorhanden te houden.”

Deze deelbeslissing is voorwaardelijk in die zin dat ze enkel toepassing vindt indien verzoeker in het bezit zou zijn van andere (vergunningsplichtige) vuurwapens. Voorts blijkt niet dat die voorwaardelijke beslissing op preventieve wijze zou inhouden dat verzoeker in de toekomst geen (vergunningsplichtige) vuurwapens meer zou mogen voorhanden hebben.

Verzoeker voert op geen enkele wijze aan, noch maakt hij aannemelijk dat hij wel degelijk andere vuurwapens bezit dan diegene vermeld in zijn aanvraag van 27 november 2006 en die leidde tot de weigeringsbeslissing van de gouverneur (*supra*, punt 3.1.). In die feitelijke context heeft verzoeker aldus geen belang bij het middel nu niet blijkt dat die voorwaardelijke deelbeslissing op hem toepassing heeft gevonden. Een vernietiging ervan zou aldus hem geen voordeel bijbrengen.

Uit wat voorafgaat volgt dat verzoeker geen belang heeft bij het middel.

29. Het vijfde middel is niet ontvankelijk.

F. Zesde middel

Uiteenzetting van het middel

30. In het zesde middel voert verzoeker een schending aan van het recht van verdediging aangezien hij zich nooit heeft kunnen verdedigen nopens het punt dat ook andere vergunningsplichtige wapens en meer algemeen andere vuurwapens het voorwerp zouden uitmaken van de procedure.

31. In de memorie van wederantwoord stelt verzoeker dat het feit dat hij de bevoegdheid van de gouverneur kende niet ter zake doet nu die geen beslissing heeft genomen buiten het voorwerp van de aanvraag. De federale wapendienst kan volgens verzoeker geen bepaling aanhalen die haar de macht

verleent om lopende een procedure een uitspraak te doen buiten het voorwerp van de aanvraag en de procedure. Voor zover dat toch zou kunnen, meent verzoeker dat men hem daarop diende te wijzen zodat hij zich kon verdedigen of gebeurlijk afstand doen van zijn beroep.

In zijn laatste memorie betoogt verzoeker dat het recht van verdediging geen exclusiviteit van het strafrecht is. Er kan volgens hem niet worden miskend dat hij zich nooit heeft kunnen verdedigen tegen de uitbreiding van het voorwerp van de procedure.

Beoordeling

32. Verzoekers kritiek in het middel is enkel gericht tegen de deelbeslissing geciteerd bij de behandeling van het vijfde middel (*supra*, punt 28).

Zonder dat de Raad van State moet onderzoeken of te dezen het recht van verdediging toepassing vindt, heeft om dezelfde reden als bij de behandeling van het vijfde middel is uiteengezet, verzoeker geen belang bij de in het zesde middel geuite kritiek, nu hij niet aantoonde dat hij op enige wijze geraakt wordt of werd door het bekritiseerde onderdeel van de bestreden beslissing.

33. Het zesde middel is niet-ontvankelijk.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van tien november tweeduizend zeventien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Kaat Leus,	staatsraad,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques